

első fejezet

Karácsony előestéje volt.

Illetve hát, ha egészen pontos akarok lenni, akkor az „elődélutánja”. Mielőtt azonban belevetnénk magunkat az események kellős közepébe, tisztáznom kell egy dolgot. Tapasztalatból tudom, hogy ha később kerítenék rá sort, akkor azzal elterelném mindenki figyelmét, és senki sem lenne képes a továbbiakban a mondanivalómra koncentrálni.

Jubilee Dougalnak hívnak. Na, akkor most tessék szépen hátradőlni és megemészteni a dolgot.

Lám csak, ugye, nem is olyan szörnyű, ha az ember rögtön az elején megtudja? És most képzeljétek el, milyen lett volna, ha valami hosszadalmas történet közben vetem oda (márpedig ez egy eléggé hosszú sztori lesz): „Jut eszembe, elfelejtettem megemlíteni, hogy Jubilee Dougalnak hívnak.” Szerintem ezzel eléggé betennék *mindennek*, ami ezután következik.

Tisztában vagyok azzal, hogy leginkább sztriptíz táncosnőket szoktak Jubilee-nek nevezni. Ha valaki meghallja ezt a nevet, rögtön az jut eszébe, hogy biztosan szoros barátságot ápolok egy rúddal, amely egyben a táncpartnerem. Pedig nem. Ha látnátok, elég hamar levennétek, hogy nem vagyok sztriptíz táncosnő (legalábbis azt hiszem). Rövid, fekete apródfrizurát viselek. A nap egyik felében szemüveget hordok, a másikban kontaktlencsét. Tizenhat éves vagyok, kórustag, és eljárok a matekszakkörbe. Gyephokizok, szóval a mozgáskultúráim elég távol áll a babaolajtól fénylő, hullámszón vonagló testű sztriptíz táncosnők kecsességétől. (Arra az esetre, ha az olvasók között akadna sztriptíz táncosnő: a világom semmi

maureen johnson

kifogásom ellenük, egyszerűen csak nem tartozom közéjük. A sztriptízelésben egyébként leginkább a latex használata nyomaszt, mert úgy látom, nem tehet jót az ember bőrének, hiszen nem engedi lélegezni.)

Mindössze annyi a bajom a Jubilee-vel, hogy nem rendes név. Hiszen valamiféle jubileumot, évfordulót, örömnünnepélyt jelent. Azt persze senki sem tudja, miféle ünnepségről lenne szó. Hallott már bármelyikőtök olyan személyről, aki fogta magát és rendezett egy örömnünnepélyt? És még ha így is lenne, vajon ki menne el egy jubileumra? Merthogy én nem, az tuti. Tisztára olyan rendezvénynek hangzik, amelyhez szükség lesz hatalmas, felfújható tereptárgyak bérbe vételére, drapériák fellógatására, és egy minden részletre kiterjedő akciótervre is, amely a szemetelés problémájának megoldását tűzi ki célul.

Ha jobban belegondolok, ez egyre inkább emlékeztet valami néptánc-találkozóra.

Ettől függetlenül azonban a nevemnek bőven volt köze a most következő történehez, ami – mint azt már említettem – a karácsonyt megelőző délutánon vette kezdetét. Remek napom volt – az a fajta, amikor az ember úgy érzi, mintha a sors valahogy... igazán a tenyerén hordozná. A félévi vizsgák lecsengtek, iskolába legközelebb az új évben kell menni. Egyedül voltam otthon, és a házunkban barátságos, meghitt hangulat uralkodott. Már belebújtam az estére kiszemelt öltözékembe, ami csupa új cuccot jelentett. Mindre én gyűjtöttem össze a pénzt: fekete szoknya, harisnyanadrág, flitterekkel kivarrt piros felső, és a vadiúj fekete csizmám. Tojáslikőrös lattét kortyolgattam, amit magamnak kotyvasztottam össze. Az összes ajándékom becsomagolva, csak fel kellett kapnom, és már indulhattam is. Minden készen állt a nagy eseményre: hatkor jelenésem volt Noah-éknál – Noah Price a fiúm – a családja évente megrendezésre kerülő Karácsonyi Svédasztalos Összejövételén.

Az ünnepi expressz

A Price família karácsonyi összejövetele jelentős mérföldkőnek számít a történelmünkben. Ugyanis egy ilyen alkalommal jöttünk össze. A svédasztalos multság előtt Noah Price távoli csillag volt csak életem egén... ismerős látványként állandóan ott ragyogott messze fölöttem. Negyedikes korom óta ismertem, de inkább csak úgy, ahogy a tévében gyakran látott személyeket. Tudom, mi a nevük, és szoktam nézni a műsorukat. Noah persze ennél valamivel közelebbi ismerős volt... de amikor a valóságról, a saját életünkről van szó... akkor az a bizonyos személy gyakran egy hírességnél is elérhetlenebbnek és távolabbinak tűnhet. A fizikai közelség még messze nem jelenti azt, hogy valakit ténylegesen ismerünk.

Mindig is tetszett nekem, de tulajdonképpen sosem merült fel bennem, hogy úgy igazából is tetszhet, mivel józan ésszel elképzelhetetlen volt, hogy vágyhatnék ilyesmire. Egy évvel volt idősebb nálam, vagy harminc centivel magasabb, a válla széles, a szeme csillogó, a haja lazán a homlokába hullott. Noah mindenben szuper volt – sportoló, eminens tanuló, diákönkormányzati nagymenő –, az a fajta személy, aki nyilván kizárólag fotómodellekkel vagy kémnőkkel jár, esetleg olyan tudósokkal, akikről laboratóriumokat szokás elnevezni.

Így hát, amikor tavaly meghívott a karácsonyi svédasztalra, olyan zavarba jöttem, hogy a szemem majd' kiugrott a helyéről. Utána három napig csak kóvályogtam. Olyan állapotba kerültem, hogy mielőtt elindultam volna hozzájuk, szó szerint a szobámban kellett gyakorolnom azt is, hogyan rakjam egyik lábam a másik után. Fogalmam sem volt, hogy azért hívott-e meg, mert tetszettem neki, vagy mert az anyukája ráparancsolt (a szüleink ismerik egymást), esetleg azért, mert elvesztett valami fogadást. A barátaim pont olyan feldobottak voltak az egésztől, mint én, de mintha simábban megemésztették volna a dolgot. Biztosí-

maureen johnson

tottak afelől, hogy Noah már a matekszakkörön is többször megnézett magának, mindig nevetett, ha megkockáztattam valami trigonometriai viccet, és gyakran tett rólam említést beszélgetéseiben.

Az egész helyzet annyira örülten hihetetlen volt... és legalább olyan különös, mintha hirtelen kiderült volna, hogy valaki könyvet írt az életemről, vagy valami ilyesmi.

Amikor pedig végre ott voltam náluk, az este jó részét egy biztonságos sarokba húzódva töltöttem Noah hűgával, aki nem egy lángelme (de azért nagyon kedvelem). Viszont az ember csak egy meghatározott ideig képes eldiskurálni a kedvenc kapucnis pulcsimárkájáról, aztán menthetetlenül megérzi, hogy a társalgás kezd ellaposodni. Elise azonban nem lankad. Neki ugyanis megalapozott nézetei vannak e téren.

Végül Noah anyukája elkezdett tálalni valamit az asztalra, én pedig azonnal elmenekültem, mert kapóra jött az „ó, bocs, de ez olyan istenien néz ki” mentség. Amikor odaléptem, fogalmam sem volt, miféle étel lehet a tányéron, aztán kiderült, hogy pácolt hal. Már hátráltam volna, de Noah anyja felém fordult: – Ezt muszáj megkóstolnod.

És mivel egy kicsit birka vagyok, szót is fogadtam. Ezúttal azonban jól sült el a dolog, mert egyszer csak észrevettem, hogy Noah engem néz.

– Úgy örülök, hogy szedtél a halból – jegyezte meg. Megkérdeztem, hogy miért, mert komolyan úgy képzeltem, hogy valami fogadás lehet a dologban. („Oké, én elhívom hozzánk, ti viszont, haverjaim, hús dollárt perkáltok nekem, ha sikerül rávennem, hogy pácolt halat egyen.”)

– Mert én is ettem belőle – felelte. Csak álltam ott, és azt hiszem, bájosan ostoba képet vághattam, mert így folytatta: – És csak akkor csókolhatlak meg, ha neked is pácolthal-szagod lesz.

Ami persze egyszerre kicsit gusztustalan is, ám mégis lélegzetelállítóan romantikus dolog. Hiszen megtehetette volna, hogy egyszerűen felmegy

Az ünnepi expressz

fogat mosni, ehelyett azonban lent maradt és inkább ott őgyelgett a ruszli mellett a kedvemért. Ezután kisurrantunk a garázsba, ahol a szerszám-gépek polca alatt csókolóztunk. Hát így kezdődött minden.

Az a karácsonyeste, amiről mesélni fogok, nem holmi átlagos karácsonyeste volt, hanem az egyéves évfordulónk. El sem tudtam hinni, hogy már egy egész év eltelt. Szinte elrepült az idő...

Mert az a helyzet, hogy Noah szörnyen elfoglalt. Amikor parányi, ráncos, rózsaszínű csecsemőként a világra jött, valószínűleg mindenkinek össze kellett kapnia magát, hogy mielőbb talplenyomatot vegyenek tőle, s a kórházból már ment is egyenesen valami megbeszélésre. Mire végzős lett (egyben a focicsapat tagja és a diákönkormányzat elnöke) szinte semmi ideje sem maradt a kötelezettségei mellett. Azt hiszem, az eltelt évben, amióta járni kezdtünk, talán, ha tucatnyi rendes randink volt – mármint olyan, amikor kettesben mentünk el valahová. Egy hónapra nagyjából egy ilyen alkalom esett. De persze rengeteg helyen jelentünk meg együtt. Noah és Jubilee a diákönkormányzat jótékony célú sütiárusításán! Noah és Jubilee a focicsapat tombolaasztalánál! Noah és Jubilee az élelmiszergyűjtésen, a tanulószobában, az év végi ünnepséget szervezők összejövetelén...

Noah ennek tudatában is volt. És bár az előttem álló este családi eseménynek számított, amelyen számos meghívott jelent meg, azt megígérte, hogy lesz egy kis idő, amit kettesben tölthetünk majd. Erről úgy gondoskodott, hogy már jó előre besegített a multság előkészítésébe. Azt mondta, ha kihúzzunk két órát a partin, akkor utána elosonhatunk az egyik félreeső szobába, ahol megajándékozhatjuk egymást, és együtt megnézhetjük *A Grincs, aki ellopta a karácsonyt* című filmet. Később kocsival hazavisz, és útközben esetleg megállunk egy időre...

Ámde a szüleimet közben letartóztatták, és a tervünk füstbe ment...

maureen johnson

Ismeritek a Flobie Téliapófalu? Mert az én életemben központi szerepet játszik, és ezért meg vagyok győződve arról, hogy mindenki tisztában van azzal, mi is ez... no de mostanában a fejemhez vágják, hogy túl sok mindent veszek magától értetődőnek, úgyhogy inkább elmagyarázom.

A Flobie Téliapófalú apró kerámiaépületekből áll – ezekből egy egész települést lehet összerakni, amennyiben az ember rendelkezik a különféle elemekkel. A szüleim a születésem óta gyűjtik az újabb és újabb darabokat. Mihelyt fel tudtam állni, máris megbámulhattam műanyag kockakövekkel kirakott utcácskáit. Nálunk megvan a teljes gyűjtemény – a csíkos cukorpálcákból készült híd, a Hólánchíd, a gumicukorbolt, a mézeskalács-sütőde, a Cukrozott Szilva-köz –, ami elég sok helyet foglal. A szüleim kifejezetten e célból beruháztak egy külön asztalra, amin szépen elfér az egész – ez terpeszkedik a nappalink közepén hálaadástól szilveszterig. A városka működtetéséhez hét elosztóra van szükség. Környezetvédelmi okokból arra már sikerült rávennem a szülőket, hogy legalább éjszakára áramtalanítsuk, de meg kellett küzdenem érte.

A Flobie Téliapófalú 4-es számú épülete, a Jubileum Hall után kaptam a nevem. A Jubileum Hall az egész gyűjtemény legnagyobb darabja, a karácsonyi ajándékok főleg itt készülnek, és itt is csomagolják őket. Színes fényfüzérékkel díszítették, és van benne egy működő futószalag (ráragasztott ajándékokkal), meg manók, akik erre-arra forognak, mint ha fel-le pakolgatnák a dobozokat. Ezeknek a manóknak ajándékokat erősítettek a kezéhez is, szóval az egész inkább úgy fest, mintha egy sereg elkínzott lénynek az lenne a sorsa, hogy felkapja, aztán letegyje ugyanazt a dobozt, újra meg újra, az idők végezetéig... vagy amíg a motor fel nem adja a szolgálatot. Emlékszem, erre már kiskoromban rámutattam, mire anyu azt felelte, hogy nem ez a lényeg. Talán tényleg nem. Egyértelműen

Az ünnepi expressz

más-más oldalról szemléljük a dolgot, hiszen ő annyira fontosnak tartotta azokat az apró épületeket, hogy az egyetlen gyerekét is róluk nevezte el.

A Flobie Téalapófalú gyűjtői mutatnak némi hajlamot a megszállottságra. Összejöveteleket szerveznek, van tucatnyi weboldaluk és négy folyóiratuk. Akadnak köztük olyanok, akik azzal próbálják elterelni a figyelmet a szenvedélyükről, hogy azt hangsúlyozzák, milyen nagyszerű befektetés is egy Flobie-darab. Ami igaz is, mert *tényleg* elég sokat érnek. Különösen a számozott példányok. Ezeket kizárólag karácsonykor, a Flobie cég bemutatótermében lehet megvenni. Mi a Virginia állambeli Richmondban lakunk, ami onnan csak ötven mérföldre van – így aztán a szüleim minden december huszonharmadikán beszállnak takarókkal, székekkel és étellel megpakolt autójukba, hogy egész éjjel sorba álljanak és várakozzanak.

A Flobie régebben ilyen alkalmakkor száz számozott példányt adott el, tavaly azonban ezt lecsökkentették tízre. Na, ekkor kezdődött a baj. Hiszen már a száz darab is eléggé kevés volt, így aztán, amikor ennek a tizede került piacra, az emberek teljesen megvadultak, és kezdődött az ereszd el a hajam. Rögtön felmerült az az aprócska probléma, miszerint tavaly néhányan megpróbálták mások számára foglalni a helyet a sorban – ez odáig fajult, hogy a várakozók elkezdték felcsavart Flobie-katalógusokkal püfölni egymást, kekszesdobozokat hajigáltak, páros lábbal ráugrottak mások összecsukható kerti székeire, illetve langyos kakaóval locsolták egymás télapósapkás fejét. A csetepaté épp eléggé jelentős és neveléses volt ahhoz, hogy bekerüljön a helyi hírekbe. A Flobie cég bejelentette, „intézkedéseket hoznak”, hogy ilyesmire többé ne kerülhessen sor, de ezt azért nem vettem be. Ekkora reklámot egy vállalat még pénzért sem kaphat.

maureen johnson

Csakhogy mindez eszembe sem jutott, amikor a szüleim elindultak, hogy sorba álljanak a 68-as számú épület, a Manó Hotel megszerzése céljából. Fel sem merült bennem a gondolat, miközben tojáslikőrös lattéval múltattam az időt, míg elindulhatok Noah-hoz. Az viszont feltűnt, hogy a szüleim ezúttal mintha tényleg késésben lettek volna. Már majdnem négy óra volt, pedig általában huszonnegyedikén ebéd körül értek haza a Flobie-tól. Azzal foglaltam el magam, hogy nekiláttam a szokásos ünnepi készülődésnek. Noah-t nem hívhattam fel... Tudtam, hogy minden energiáját leköti a svédasztal előkészítése. Így hát csak rábiggyesztettem a becsomagolt ajándékára egy újabb szalagcsokrot és még egy magyalágacskát. Végigkattintgattam az elosztókat, amelyek a Flobie Téliapófalut árammal látták el, ezzel munkára fogva a rabszolgasorban sínylődő manókat. Karácsonyi dalokat hallgattam. Épp kiléptem a házból, hogy felkapcsoljam az ünnepi kivilágítást a homlokzaton, amikor megpillantottam a rohamosztagos léptekkel közeledő Samet.

Sam az ügyvédünk – és amikor annyit mondok, hogy „ügyvéd”, akkor ezzel arra célzok, hogy ő „a szomszédunk, aki egész véletlenül elképesztően nagymenő washingtoni ügyvéd is”. Ha valakit beperelnének egymilliárd dollárra, vagy éppenséggel kedve szottyanna pereskedni valami mamutvállalattal, akkor egyértelműen Sam az a személy, akit meg kell bízni a jogi képviseletével. Ugyanakkor az is teljesen világos, hogy természetét tekintve ő aztán nem valami édes alvómaci. Már nyitottam a szám, hogy beinvitáljam, és megkínáljam az én fincsi tojáslikőrös lattémmal, de megelőzött.

– Rossz hírem van – közölte, és elkezdett befelé terelni a házunkba. – A Flobie-bemutatóteremnél újabb incidensre került sor. Befelé! Gyerünk!

Az ünnepi expressz

Azt hittem, azt készül elmondani, hogy a szüleim meghaltak. Olyan hangon beszélt. Már azt is elképzeltem, hogy a futószalagról lerepült egy hatalmas kupac Manó Hotel, s telibe talált mindenkit, aki csak a közelében volt. Korábban láttam képeket erről az új épületről: hegyes, cukorpálca tornyai voltak, amelyek könnyűszerrel felnyársalhatták az óvatlanokat. Márpedig ha akad olyan személy, aki Manó Hotel által leli halálát, az jó eséllyel az én két szülőm lesz.

– Őrizetbe vették őket – folytatta Sam. – Fogdában vannak.

– Kicsoda van fogdában? – tudakoltam. Nem mintha nem lennék szupergyors felfogású teremtés, sokkal inkább azért, mert könnyebb volt elképzelni, ahogy a szüleimet leteríti egy repülő Manó Hotel, mint azt, hogy bilincsből vezetik el őket.

Sam rám függesztette a tekintetét, és türelmesen kivárta, hogy kapcsoljak.

– Amikor reggel kijöttek az új darabok, megint verekedés lett belőle – magyarázta egy kis szünetet követően. – Azon kezdtek marakodni, hogy néhányan újra csak másoknak foglalták a helyet a sorban. A szüleidnek az egészhez nem volt semmi köze, viszont nem voltak hajlandók engedelmessé válni és elmenni, amikor a rendőrök felszólították őket, hogy oszoljanak. Így aztán a többiekkel együtt őket is bevitték. Végül öten voltak, akiket őrizetbe vettek. Benne volt a hírekben.

Éreztem, hogy remegni kezd a lábam, ezért leereszkedtem a kanapéra.

– De miért nem telefonáltak? – motyogtam.

– Csak egy hívást engedélyeztek nekik – adta meg a választ. – Engem hívtak fel, mert azt képzelték, hogy ki tudom őket hozni. Pedig nem.

– Ezt meg hogy érti?

Teljességgel nevetségesnek találtam még a gondolatát is annak, hogy Sam ne tudná kiszabadítani a szüleimet a megyei börtönből. Már-már

maureen johnson

olyan érzés volt, mintha repülõn ülve egyszer csak megszólalna a kapitány a hangosbeszélõn át: „Hé, emberek, csak most jutott eszembe, hogy landolásban nem vagyok valami menõ. Úgyhogy azt hiszem, addig fogok körözni a levegõben, míg valaki elõ nem áll valami jobb ötlettel.”

– Megtettem minden tõlem telhetõt, de a bíró rendíthetetlen maradt – fejegette Sam. – Tele van a hócipõje a Flobie-val kapcsolatos problémákkal, és példát akar statuálni. A szüleid kívánságának értelmében ki kell vigyelek a vasútállomásra. De az egészre csak egy órám van, mert vissza kell érnem õt, mire kisül a süti, és kezdõdik a karácsonyi közös éneklés. Milyen gyorsan tudsz összecsomagolni?

Mindezt azon a csikorgó hangon adta elõ, amit valószínûleg a bíróságon használ, amikor a tanúkat nyaggatja azt illetõleg, hogy vajon miért látták õket nyakig véresen elmenekülni egy büntett helyszínérõl. Egyáltalán nem tûnt valami boldognak, hogy a nyakába csapták ezt a feladatot karácsony elõestéjén. Ettõl függetlenül igazán jólesett volna, ha megpróbál legalább egy kicsit kedvesebb lenni.

– Csomagolni? Vasútállomás? Micsoda?

– Floridába utazol a nagyszüeidhez – tudatta velem. – Nem kaptam repülõjegyet. Az összes járatot törölték a vihar miatt.

– Miféle vihar?

– Jubilee... – recsegte igen vontatott hangon Sam, aki valószínûleg arra a következtetésre jutott, hogy nálam tudatlanabb személy nem él a Földön. – Ötven éve nem volt akkora vihar, mint amilyen készülõben van.

A fejem valahogy nem mûködött rendesen, mert az egészből semmit sem fogtam fel.

– Nem mehetek – ellenkeztem –, ma este Noah-val találkozom. És karácsony is van. Mi lesz a karácsonnyal?

Az ünnepi expressz

Sam vállat vont, mintha ezzel jelezné, hogy a karácsony problémája őt már meghaladja, s a jogrendszer sem képes semmit kezdeni a dologgal.

– De... miért nem maradhatok egyszerűen itthon? Ez tiszta örület!

– A szüleid nem szeretnék, ha az ünnep két napját egyedül töltenéd.

– Átmehetek Noah-ékhoz! Sőt, át is *kell* mennem hozzájuk!

– Figyelj ide, az a helyzet, hogy már minden el van rendezve – szögezte le Sam. – A szüleidet nem tudjuk elérni. Épp rabosítják őket. A jegyedet már megvettem, és egyáltalán nincs valami sok időm. Úgyhogy most kezdj el csomagolni, Jubilee.

Megfordultam, és a mellettem álló, szikrázó füzérekkel kivilágított kerámiavároskára pillantottam. Tisztán láttam a megpecsételt sorsú manók árnyékát, ahogy a Jubileum Hallban robotolnak, Mrs. Muggin süteményboltjának meghitt fényét, a rövidke sínpályán lassan, de vidoran zakatoló Manó Expresszt.

És az egyetlen dolog, ami kibukott belőlem, ennyi volt: – Na de... mi lesz a Télapófalival?

második fejezet

Tulajdonképpen még életemben nem ültem vonaton. A vagon magasabb volt, mint képzeltem, az „emeletén” ablaksor – azt tippeltem, hogy ott lehetnek a hálófülkék. A kocsi belsejében homályos fényviszonyok uralkodtak, s a legtöbb utas mintha kifejezetten katatón állapotban lett volna. Arra számítottam, hogy a mozdony hatalmas füstfelhőket pöfékel, aztán kattogva-zakatolva kilő, mint holmi rakéta, mivel eltékozolt ifjúkoromban sok rajzfilmet néztem, és azokban általában így viselkedtek a vonatok. Ez a vonat azonban simán kigördült az állomásról, mintha egyszerűen csak beleunt volna az álldogálásba.

Természetesen abban a percben felhívtam Noah-t, hogy elindultunk. Ezzel persze megszegtem a „semmi telefonálás, mert hatig élni sincs időm, majd a partin találkozunk” szabályt, de kihágásomat a körülmények minden bizonnyal indokolták. Amikor felvette a telefont, a háttérben vidám zsbongást hallottam. Karácsonyi dalok és edénycsörömpölés – lehangoló ellentétben állt a bezártság tompa, elkeserítő érzésével, amely eluralkodott a vonaton.

– Lia! – szólt bele. – Elég rosszkor hívsz. Egy óra múlva találkozunk, nem?

Közben nyögött egyet. Mintha valami súlyos dolgot emelt volna meg, valószínűleg az egyik ijesztően nagy sonkát, amit az anyja rendszerint beszerzett a svédasztalhoz. Mindig is azt képzeltem, hogy valami kísérleti farmról veszi, ahol a disznókat lézerrel és szuperdrogokkal kezelik, hogy akár tíz méter hosszúra is megnőjenek.

– Khm... hát pontosan erről van szó – böktém ki. – Nem megyek.

Az ünnepi expressz

– Azt meg hogy érted, hogy nem jössz? Mi a baj?

Igyekeztem a tőlem elvárható legérthetőbb módon elmagyarázni a „szülők a dutyiban/én vonaton hóviharban/az élet korántsem úgy alakul, ahogy elterveztem” helyzetet. Könnyed hangon, mintha magam is viccesnek találnám – bár ezzel főleg azt próbáltam elérni, hogy ne bőgjem el magam a kábultnak tűnő idegekkel teli, sötét vonaton.

Újabb nyögés. Mintha Noah valamit cipelt volna.

– Minden rendben lesz – jelentette ki egy kis idő múlva. – Sam már intézkedik, ugye?

– Ha ezen azt érted, hogy nem hozza ki őket a börtönből, akkor igen. És még csak azt sem láttam rajta, hogy különösebben aggódna.

– Valószínűleg csak valami kis vidéki fogda – felelte Noah. – Nem lesz semmi baj. Ha Sam nem nyugtalan, akkor minden oké. Sajnálom, hogy így alakult, és akkor egy-két nap múlva találkozunk.

– Igen, de karácsony van – szakadt ki belőlem. A hangom elcsuklott, a könnyeimet nyeldekelttem. Noah türelmesen várt.

– Tudom, hogy nem könnyű, Lee – mondta kis szünet után. – De minden rendbe jön. Egész biztosan. Van az úgy, hogy ilyenek történnek, megесik az ilyesmi.

Tudtam, hogy meg akar nyugtatni, és ha lehetne, meg is vigasztalna, de akkor is. Megесik az ilyesmi? Ez egyáltalán nem *ilyesmi* volt! Az *ilyesmi* az, amikor lerobban az ember kocsija, leteríti egy vírusos gyomorhurut, vagy a meghibásodott karácsonyi fényfüzérből kipattan egy elektromos szikra és leégeti a sövényt. Ezt rögtön szóvá is tettem, mire sóhajtott egy nagyot, mert rájött, hogy igazam van. Aztán újra felnyögött.

– Mi a baj? – kérdeztem színpogva.

maureen johnson

– Egy óriási sonkát szorongatok – felelte. – És mindjárt mennem is kell. Figyelj, majd karácsonyozunk, amikor megjössz. Megígérem. Találunk rá időt. Ne izgulj! Hívj fel, ha odaértél, jó?

Mondtam, hogy így lesz, aztán már le is tette és nyilván cipelte tovább a sonkáját. Az elnémult telefonra meredtem.

Mivel Noah-val jártam, néha mélyen át tudtam érezni azok sorsát, akiknek politikus volt a párja. Nyilván van saját életük is, de mivel szeretik a házastársukat, végül hagyják, hogy őket is magába rántsa egy mindent elsodró erő, s hamarosan már illedelmesen integetve, kábán mosolyognak a kamerákba, miközben léggömbök száza hullanak alá rájuk a magasból, és a választási stáb tagjai félretolják őket az útból, hogy odaférhessenek a házaspár főszerepet játszó feléhez, aki természetesen tökéletes.

Tudom, hogy senki sem tökéletes, és hogy minden makulátlannak tűnő álca mögött a titkos bánat és alakoskodás iszonyú szövevénye bújik meg... de Noah még mindezek figyelembevételével is eléggé hibátlannak tűnt. Sosem hallottam, hogy bárki akár csak egy rossz szót szólta volna rá. Helyzete éppoly megkérdőjelezhetetlen volt, mint a gravitáció. Amikor megkért, hogy legyek a barátnője, azzal belém vetett bizalmát jelezte, és szilárd meggyőződése rám is hatással volt. Kihúztam magam. Magabiztosabb lettem, egyértelműen pozitívabban gondolkodtam, fontosabbnak éreztem magam. Noah szívesen mutatkozott velem, így hát én is szívesen mutatkoztam vele... már amennyiben ennek bármi értelme is van.

De időről időre kifejezetten nyűgként éltem meg azt, hogy mennyi helyen kötelezi el magát. Viszont megértettem. Például azt, hogy muszáj egy gigasonkát hurcolásznia az anyukája utasításait követve, mert vagy hatvan vendég készül megszállni a házat a svédasztalos parti alkalmából. Ennek egyszerűen meg kell lennie. A kellemes mellett a kellemetlent is

Az ünnepi expressz

el kell fogadnunk. Elővettem az iPodomat, és bár nagyon ráfért volna a töltés, végignéztem Noah fotóit. Aztán lemerült a készülék.

Annyira egyedül voltam azon a vonaton... furcsa, természetellenes magány hatalmasodott el rajtam, amelynek helyét a félelmen valamivel túl, egyben a szomorúságtól kissé balra tudtam volna kijelölni. Együtt járt vele a kimerültség érzete, de nem az a fajta, amin egy jó alvás segíteni tud. A hangulat sötét volt és borongós, s egyáltalán nem éreztem úgy, hogy bármit segítene, ha felkapcsolnák a villanyt. Habár legalább tisztábban láthatnám saját pocskék helyzetemet.

Eszembe jutott, hogy felhívjam a nagyszüleimet. Azt már tudták, hogy érkezem, Sam megmondta, hogy szólt nekik. Biztos szívesen beszél-nének velem, de ehhez nem éreztem magamban elég erőt. A nagyszüleim remek emberek, csak éppen hihetetlenül könnyen felizgatják magukat. Ha például a boltban elfogy a fagyasztott pizza – amit pedig a szórólapon reklámoztak, és ők kifejezetten azért mentek, hogy vegyenek belőle –, akkor úgy fél órán át csak toporognak, és megpróbálják eldönteni, hogyan is járjanak el az új helyzetben. Ha felhívnám őket, a látogatásom minden részletét a legaprólékosabban át kellene vennünk. Milyen takarót akarok? Még mindig szeretem a krékert? Nagypapa menjen el még egy kis sampont venni? Annyira édesek, de ebben helyzetben ez nekem túl sok lett volna.

Szeretem azt hinni magamról, hogy született problémamegoldó vagyok, ezért biztosra vettem, valahogy le fogom rázni magamról ezt a rossz hangulatot. A táskámba túrtam, hogy megnézzem, mit sikerült összekapkodnom, mielőtt Sam sietve kiterelt a házból. Kiderült, hogy elkeserítően kevésbé vagyok felkészülve az előttem álló utazásra. Csak a leglényegesebb dolgokat szedtem össze: fehérneműt, farmert, két pulóvert, néhány blúzt, a szemüvegemet. Egyetlen könyvet hoztam

maureen johnson

magammal, a *Klastrom titkát*, amit a téli szünetre adtak fel kötelező olvasmányként irodalomból. Jó regény, de az ember nem kifejezetten erre vágyik, amikor megérzi tarkóján a sors fagyos leheletét.

Így aztán vagy két órán át csak bámultam az ablakon át, ahogy lemegy a nap, a barbarózsaszín égbolt ezüstre vált, és elkezdenek szállingózni az első hópelyhek. Tudtam, hogy szépséges látvány, de egy dolog tudni, hogy valami gyönyörű, és egészen más dolog, hogy érdekel-e az egész. Engem teljesen hidegen hagyott. A hó egyre sűrűbben, egyre kitartóbban szakadt, míg végül betöltötte a teljes látóteremet, és minden fehérré vált. A hópelyhek összevissza kavargtak, mintha sikerült volna még felfelé is hullaniuk. Valósággal beleszédültem, ahogy néztem, és kicsit rosszul is lettem.

Az ülések közötti keskeny folyosón folyamatosan érkeztek az utasok, akik sült krumplival, előre csomagolt szendvicsekkel és üdítővel megrakott kartondobozokat szorongattak. Nyilvánvaló volt, hogy a vonaton valahol található valami élelmiszerforrás. Sam a vasútállomáson ötven dollárt nyomott a markomba – amit természetesen azonnal kieszed a szüleimből, mihelyt újra szabadon lélegeznek. Mit volt mit tenni, felálltam és elindultam a büfékocsi felé, ahol azonban sommásan közölték velem, hogy kifogytak mindenből, leszámítva néhány szottyadt, megmikrózott minipizzát, két muffint, pár szelet csokit, egy zacskó mogyorót és némi életuntnak tűnő gyümölcsöt. Kedvem lett volna gratulálni ahhoz, milyen remekül felkészültek a karácsonyi nagyüzemre, de a pult mögött tébláboló pasas már így is épp eléggé megviselt volt. Semmi szüksége nem volt az én gúnyolódásomra. Megvettem egy minipizzát, két csokit, a muffinokat, a mogyorót, meg egy forró kakaót. Úgy ítélt meg, ha ilyen gyorsan elkapkodják a kaját, akkor bölcs dolog beszájzolni valamennyire az út

Az ünnepi expressz

hátralevő részére. Begyömösöltem egy ötdolláros a pulton álló pohárba, mire a büfés köszönetképpen biccentett.

Letelepedtem a vagon oldalfalához erősített asztalkák egyikéhez. A vonat most már erősen rázkódott, még akkor is, amikor egyébként lassabban haladt. A szél neki-nekirentott mindkét oldalról. A pizzához hozzá sem nyúltam, a kakaóval viszont megégettem az ajkam. Hát, ennél több izgalomra a szám mostanában nem számíthat.

– Leülhetek ide? – szólalt meg mellettem valaki.

Amikor felnéztem, egy kivételesen gyönyörű srácra esett a pillantásom. Egyfelől szögezzük le, hogy ez valóban feltűnt nekem, másfelől azonban azt is, hogy eléggé hidegen hagyott az egész. (Jó, a hónál azért komolyabb hatást tett rám.) A fűrtjei olyan sötétek voltak, mint az enyéim, vagyis feketék, de jóval hosszabbak, mert az én hajam alig ér az államig, ő viszont össze tudta fogni lófarokba. Magas járomcsontjával indiánnak nézett ki. Vékony farmerdzsekije egyáltalán nem a megfelelő viselet volt ebben az időben. De a tekintetében láttam valamit, ami megszólított: gondterheltnek tűnt, s mintha nehezére esett volna nyitva tartani a szemét. Épp kávév lehetett magának, mert a kezében papírporharat szorongatott.

– Persze – feleltem.

Leült és lehajtotta a fejét, de előtte még észrevettem, ahogy a tekintete végigsuhan az előttem álló kartondobozba pakolt ennivalón. Valami azt súgta, hogy jóval éhesebb nálam.

– Vegyél belőle nyugodtan – fordultam felé. – Csak azért tankoltam fel, nehogy kaja nélkül maradjak. De tulajdonképpen még csak éhes sem vagyok. Ehhez a pizzához hozzá sem nyúltam.

Éreztem benne egy pillanatnyi ellenállást, de azért felé toltam az ételt.

maureen johnson

– Tisztában vagyok azzal, hogy pont úgy néz ki, mint valami pizza formájú poháralátét – folytattam –, de nem lehetett semmi mást kapni. Komolyan, vedd csak el nyugodtan!

Halványan elmosolyodott.

– Jeb vagyok – mutatkozott be.

– Én meg Julie – vágtam rá. Semmi kedvem sem volt ahhoz, hogy előadjuk a szokásos jelenetet. „Jubilee? Most komolyan, úgy hívnak, hogy *Jubilee*? És mondd csak, mit használsz a rúdtánchoz babaolajat, vagy valami extrább dióolajat? És a rudat letakarítja valaki minden táncosnő után?” Szóval, amiről a legelején beszéltem. A legtöbben Julie-nek hívnak. Noah pedig Lee-nek.

– Hová utazol? – tudakolta a fiú.

Nem találtam ki semmiféle fedősztorit a szüleimről, vagy hogy miért vagyok a vonaton. A kendőzetlen igazság viszont talán túlságosan is mellbevágna egy vadidegent.

– A nagyszüleimhez megyek – válaszoltam. – Az utolsó pillanatban alakult így.

– Hol laknak? – kérdezte, s kipillantott a vagon ablakán örvénylő hópelyhekre. Nem lehetett látni, hol végződik az ég, és hol kezdődik a föld. Mintha egy hófelhő egyszerűen csak ráhuppant volna a vonatra.

– Floridában – feleltem.

– Az jó messze van. Én csak a következő állomásig, Gracetownig megyek.

Biccentettem. Hallottam már a nevet, de arról fogalmam sem volt, merre lehet ez a település. Valahol a köztem és a nagy semmi között húzódó hosszú, hóval belepert úton. Újra odakínáltam neki az étellel megrakott dobozt, de Jeb csak a fejét rázta.

Az ünnepi expressz

– Elég volt – mondta. – De a pizzát köszönöm. Már farkaséhes voltam. Rossz napot fogtunk ki az utazáshoz. Bár gondolom, nem sok választásunk volt. Az embernek néha muszáj olyasmit is megtennie, amiben egyáltalán nem biztos...

– Te kihez utazol? – tettem fel a kérdést.

Elkapta a tekintetét az ablakról, lenézett és összehajította a papírtányért, amin a minipizza volt.

– A barátnőmhöz. Illetve hát, azt hiszem, a barátnőm. Egyfolytában hívom, de annyira nincs térerő, hogy ki sem cseng.

– Nálam is van telefon, próbáld meg ezt használni – biztattam, és elővettem a mobilomat. – Ebben a hónapban még elég messze vagyok attól, hogy elhasználjam az összes percemet.

Jeb fülig érő szájjal vette át a telefont. Ahogy felállt, jól láttam, milyen magas, és milyen széles a válla. Ha nem lettem volna teljesen oda Noah-ért, akkor valószínűleg bele is estem volna azonnal. Odébb ment pár méterrel, de épp csak félreállt egy kicsit. Figyeltem, ahogy beüti a számot, aztán bele sem szólt, csak összecsuksa a mobilt.

– Nem sikerült – jelentette, majd leült, és visszaadta a telefonomat.

– Na és... – néztem rá mosolyogva –, mi is van azzal, hogy azt *hiszed*, hogy a barátnőd? Még mindig nem tudod biztosan, hogy jártok-e?

Jól emlékeztem azokra az időkre, amikor Noah-val összejöttünk, de mintha nem hittem volna el, hogy tényleg a barátnője vagyok. Egyfajta izgató feszültség tartott a hatalmában.

– Megcsalt – közölte tényyszerűen.

Hú, ezt jól elnéztem! De mennyire! Belém nyilallt a bűntudat, egyenesen a mellkasomba. Tényleg.

– Nem ő tehet róla – jegyezte meg Jeb némi szünetet követően. – Legalábbis nem az egészről. Én...

maureen johnson

De azt már nem tudhattam meg, mi is történt velük, mert a vagon ajtaja felpattant, s ezzel egyidejűleg fülsértő visítozás tört ki. Pont olyan, mint amelyet negyedikes koromban az osztály kedvence, a Csőrike névre hallgató förtelmes, csapzott kakadu adott ki magából. Csőrike volt az a madár, akit Jeremy Rich megtanított a *segg* szóra. Csőrike imádta ezt rikoltozni és sipítozni, s ráadásul nagyon jól is ment neki. Mindenki tisztán hallhatta a folyosón, egészen a lánymosdóig. A kakadu egy idő után kénytelen volt átköltözni a tanári társalgóba, ahol azt hiszem, már szabad volt csapzott tollakat borzolni, és annyit visítozhatta, hogy *segg*, amennyit csak akarta.

Csakhogy ezúttal nem a *seggelő* Csőrike volt a tettes, hanem tizenégy lány, akiknek egyforma, testhez simuló tréningruhájuk fenekén a RIDGE POMPONCSAPAT szavak álltak – ami nyilván egy újabb formája a *seggelésnek* –, menő polárfelsőjük hátára pedig a nevüket nyomtatták. Torkuk szakadtából sikítózva odasereglettek a büfépult köré. Kifejezetten reméltem (és erősen fohászkodtam), hogy ne kezdjenek rá az „ó, istenkém” kezdetű litániára, csakhogy imáim nem nyertek meghallgatásra, mert Istent túlságosan lekötötte, hogy megpróbáljon mindannyiukra odafigyelni.

– Nincs is olyan, hogy *diétás* fehérje – hallottam meg az egyikük hangját.

– Én *megmondtam* neked, Madison. Akkor kellett volna a salátás telerceset választanod, amikor még volt belőle.

– Azt hittem, hogy legalább *csirkemell* lesz még!

Fokozódó döbbenettel észleltem, hogy mindkét csevegő lányt Madisonnak hívják. Ami pedig még ezt is felülmúlta: akadt további három másik, akiknek viszont Amber volt a neve. Olyan érzésem támadt, mint-

Az ünnepi expressz

ha valami elszúrt társadalmi kísérletben rekedtem volna – esetleg egy olyanban, amelyhez replikánsokat használtak.

A csoportból néhányan felfigyeltek ránk. Illetve hát, felénk fordultak. Vagyis Jeb és felém. Egész pontosan Jeb felé.

– Ó, édes istenkém! – sikkantotta az egyik Amber. – Hát nem ez a világ legpocsecskabb utazása? Láttátok, mekkora a hó odakint?

Micsoda egy agytröszt ez az Amber! Vajon mi ragadja meg legközelebb a figyelmét? A vonat? A Hold? Az emberi lét kacagató furcsaságai? A saját feje?

De ebből persze semmit sem mondtam ki, mert ha rajtam áll, nem vágnék pomponlány általi halálra. Amber egyébként sem hozzám beszélt. Halvány fogalma sem volt arról, hogy én is ott vagyok. A tekintetét le sem vette Jebről. Szinte láttam, ahogy a szaruhártyáját vezérlő automatizmus kiadja az utasítást a hajszálpontos fókuszálásra, s Jeb célkeresztbe fogására.

– Hát, tényleg elég rossz a helyzet – felelte udvariasan a fiú.

– Mi Floridába megyünk? – Amber ezt tényleg így mondta ki, mint-ha kérdés lenne.

– Ott biztosan kellemesebb – jegyezte meg Jeb.

– Na persze. Már amennyiben odaérünk *egyáltalán*. A regionális pomponlány-találkozóra megyünk? Ami nem piskóta, mivel karácsony van? De mindannyian korábban karácsonyoztunk? Mi például tegnap?

Ekkor szúrtam csak ki, hogy tényleg tele vannak vadonatújnak tűnő cuccokkal. Csillogóan fényes mobilok, feltűnő karkötők és nyakláncok, amelyeket frissen manikűrözött ujjakkal babráltak, olyan iPodok, amelyeket még az életben nem láttam.

Amber Egy letelepedett mellénk – gondosan betanult mozdulat volt, két térdét összeszorította, sarkát viszont kifordította. Egy olyan személy

maureen johnson

csinos póza, aki megszokta, hogy általában minden társaságban ő a leginkább imádatra méltó lány.

– Ő pedig Julie – mutatott be Jeb kedvesen új ismerősünknek. Amber közölte velem, hogy Ambernek hívják, aztán nekiállt felsorolni az összes többi Ambert és Madisont. Akadtak ugyan más nevek is, de számomra mindannyian Amberek és Madisonok voltak. Azt tartottam a legbiztonságosabbnak, ha így gondolok rájuk. Így legalább volt némi esélyem arra, hogy eltaláljam a nevüket, ha arra kerülne sor, hogy meg kell szólítanom valamelyiküket.

Amber máris csacsogni kezdett, s mindent megosztott velünk a versenyükről. Megvolt benne az a felülmúlhatatlan képesség, hogy engem egyszerre tudott bevonni a társalgásba és közben tökéletesen semmibe venni. Emellett folyamatosan küldözgetett felém egy mentális üzenetet – mélyen a tudatküszöb alatt – arról, mennyire szeretné, ha végre felkelnék és átadnám a helyem a saját törzsi társainak. Akik már így is betöltötték a vagon minden szabad helyét. A csapat fele a telefonján lógott, a másik fele pedig a víz-, kávé- és diétáskóla-készleteket pusztította.

Úgy ítélt meg, nem ez az, amitől az életem teljessé válna.

– Visszamegyek a helyemre – jelentettem be.

Épp felálltam, amikor a vonat váratlanul nagyot fékezett, amitől mindannyian elvesztettük az egyensúlyunkat, és forró, illetve hideg folyadékot szétlocsolva előrebuktunk. A kerekek tiltakozva csikorogtak, még vagy egy percen át küszködtek a síneken, de aztán a vonat hatalmas rándulással megállt. Hallottam, ahogy a vagonokban a táskák mindenféle nagy puffanásokkal lepotyogtak a csomagtartókról, aztán az utasok is elestek. Az utasok... mint amilyen én is voltam. Egy Madisonra estem rá, államot és arcomat erősen beverve valamibe. Nem tudom, mi lehetett az, mert abban a pillanatban kialudtak a fények, s mindenki egyszerre

Az ünnepi expressz

hördült fel elkeseredetten. Aztán egy kezem éreztem magamon, amely feltámogatott, de látnom sem kellett ahhoz, hogy tudjam, Jeb próbál segíteni.

– Jól vagy? – tudakolta.

– Remekül. Azt hiszem.

Valami megvillant, aztán fokozatosan felgyulladtak a fények. Több Amber is elfehéredett ujjakkal kapaszkodott a büfépultba. A padlót étel borította. Jeb lenyúlt és felvette a telefonját, illetve azt, ami korábban a telefonja volt: mostanra pontosan két darabra tört. Úgy tartogatta a tenyerében, mintha sebesült madárfióka lenne.

Megreccsent a hangosbeszélő, majd megszólalt egy őszintén zaklatott hang – egyáltalán nem abban a távolságtartó és felsőbbeséges modorban, amivel útközben az állomásokat szokták bejelenteni.

– Hölgyeim és uraim, kérjük, őrizték meg nyugalmukat. A kalauz hamarosan minden fülkébe benéz, hogy megsérült-e valaki.

Arcomat a hideg ablaküveghez szorítva próbáltam kideríteni, hogy mi lehet odakint. A vonat mintha valami széles, több sávra osztott, autópályának tűnő út mellett állt volna meg. Túloldalt, magasan az úttest fölött sárgán fénylő tábla. A szakadó hó miatt pontosan nem láttam ugyan, de a színét és formáját azért ki tudtam venni. Egy Waffle House cégtáblája volt. A vonat mellett a hóban ott bukácsolt az egyik vasutas, és zseblámpája fényénél a vagonok alá kukucskált.

Egy kalauznő kivágta a vagon ajtaját, és mindenkit alaposan szemügyre vett. A sapkája hiányzott.

– Mi történt? – kérdeztem, amikor odaért hozzánk. – Mert mintha elakadtunk volna.

Lehajolt, jó néhány másodpercig meredt kifelé az ablakon, aztán halkán füttyentett.

maureen johnson

– Hát, szívem, egy darabig nem megyünk sehová – felelte végül fojtott hangon. – Gracetown határában vagyunk. Itt kicsit lejt a pálya, de a síneket vastagon belepte a hó. Talán reggelre tudnak küldeni valami mentőjárművet, de biztosan nem tudom. Fogadni nem mernék rá. Na mindegy, megsérült valaki?

– Velem semmi baj – nyugtattam meg.

Amber Egy a csuklóját szorongatta.

– Amber! Mi történt? – tudakolta egy másik Amber.

– Meghúztam – nyöszörögte Amber Egy. – Nagyon.

– De hát azzal a csuklóddal támasztasz a kidobásnál!

Egyszerre hat pomponlány jelezte (korántsem tudatalatti mentális módszerekkel), hogy söpörjek el az újtukból, mert szeretnének sebesült tagtársukhoz férni, hogy leültessek. Jeb valahogy közējük keveredett. A fények elhalványodtak, tisztán hallatszott, ahogy a fűtőtestek kattogva hűlnek, majd újra megszólalt a hangosbeszélő.

– Hölgyeim és uraim, energiatakarékossági okokból kissé visszaveszünk a fűtésből és világításból. Ha van önöknél takaró vagy pulóver, akkor talán most lenne alkalmas elővenni. Amennyiben valakinek ez nem elegendő, úgy megtesszük, ami tőlünk telik. Kérjük mindazokat, akiknél több meleg holmi van, hogy osszák meg azokat másokkal.

Újra a sárga cégtáblára pillantottam, majd visszaneéztem a pomponlányok hadára. Két választásom volt: itt maradok a hideg, sötét, hóban rekedt vonatban, vagy inkább *csinálok* valamit. Megkísérelhetném visszaszerezni az irányítást a napom felett, ami már annyiszor kicsúszott a kezemből. Nem lehet olyan nehéz átkelni az úton és bemenni a Waffle House-ba. Ott valószínűleg bőven van mit enni. Egy próbálkozást legalábbis mindenképpen megér a dolog, és úgy éreztem, ezzel a tervvel

Az ünnepi expressz

Noah is egyetértene. Mert nem várok a sült galambra. Finoman átszuszakoltam magam az Amberek sorfalán, hogy átjussak Jebhez.

– Az út túloldalán van egy Waffle House – osztottam meg vele. – Átmegek, és megnézem, nyitva van-e.

– Egy Waffle House? – ismételte el Jeb. – Akkor pont a város határában lehetünk, az I-40-esnél.

– Ne légy buta – intett Amber Egy. – Mert mi van, ha a vonat közben elindul?

– Nem fog – szögeztem le. – A kalauz épp az imént mondta. Egész éjjelre itt ragadtunk. Odaát viszont valószínűleg meleg van, kaphatunk ennivalót, és valamivel több helyünk is lenne. Egyébként pedig mi mást tehetnénk?

– Hát... gyakorolhatnánk a buzdító kiáltásokat – kockáztatta meg cérnahangon az egyik Madison.

– Egyedül akarsz menni? – kérdezte Jeb. Láttam rajta, hogy szeretne velem tartani, de Amber úgy támaszkodott rá, mintha az élete függene tőle.

– Nem lesz semmi baj – feleltem. – Ott van az út túloldalán. Add meg a számodat, és akkor...

Komor emlékeztetőül felemelte tönkrement mobilját. Biccentettem, majd a hátizsákomért nyúltam.

– Nem maradok soká – ígértem. – Hiszen muszáj lesz visszajönnöm, nem igaz? Hová máshová mehetnék?

